

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoPr/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317215091
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317215091.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: O.. F.. V. N. I. D. I. W. L. G. P. S. L. Č. P. S. Á. , A., D. W. XX.X.XXXX, H. N. W. S. Č.. XXX, zastúpená Mgr. Peter Kupka, advokát, Trnava, Hlavná č. 23, proti žalovanému: Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave, Bratislava, Hviezdoslavovo nám. č. 175/18, IČO: 00 157 805, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Zoltán Sťahula, s. r. o., Bratislava, Dunajská č. 2304/6, IČO: 50 686 861, za ktorú konajú JUDr. Zoltán Sťahula a JUDr. Simona Matúšková, PhD., o zaplatenie 3.412,80 € s prísl., na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19. októbra 2020, č. k. 61 Cpr 6/2017-174,

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19. októbra 2020, č. k. 61 Cpr 6/2017-174, p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Bratislava III. uznesením zo dňa 19.10.2020, č. k. 61 Cpr 6/2017-174, zamietol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava III. č. k. 61 Cpr 6/2017-161 zo dňa 1.6.2020. Uznesenie právne odôvodnil ustanoveniami § 274, § 277 ods. 2, 3 C.s.p. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uznesenia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 20.7.2017 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 3.412,80 € s príslušenstvom titulom náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že konaním žalovaného (štatutára a vedúcich a iných zamestnancov) bolo neoprávnené zasiahnuté do jej osobnostných práv, súkromia, ľudskej dôstojnosti a občianskej cti a neprimeranej pracovnej záťaže spôsobenej pravidelným a dlhodobým výkonom práce nadčas bez zabezpečenia primeraného odpočinku v rozpore s ustanoveniami § 92 ods. 1, § 93 ods. 1, § 97 ods. 6 a 7 Zákonníka práce, pričom jej vznikla ujma na zdraví, emocionálna ujma, vecná škoda a utrpela jej česť, ľudská dôstojnosť a súkromný a rodinný život. Počas trvania pracovného pomeru u žalovaného bola uznaná za dočasne práceneschopnú od 12.1.2016 do 1.5.2016 (t. j. 111 dní) a od 31.5.2016 do skončenia pracovného pomeru dňa 8.8.2016 (t. j. 70 dní). Žalobkyňa pracovný pomer u žalovaného skončila okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 4.8.2016 spôsobom podľa § 69 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. Na príčinnú súvislosť medzi zdravotnými ťažkosťami a konaním žalovaného opätovne upozorňovala žalovaného, okrem iného podala sťažnosť v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 13 ods. 5 Zákonníka práce zo dňa 21.3.2016. Žalovanej sumy sa domáha v zmysle § 446 Občianskeho zákonníka titulom odškodnenia straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti v uvedených obdobiach. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že pojednávanie určené na deň 1.4.2020 zrušil z dôvodu zamedzenia šírenia epidémie Covid - 19 a zmenil termín pojednávania na deň 1.6.2020. Oznámenie o zmene termínu pojednávania súd doručil právnym zástupcom strán sporu, právny zástupca žalobkyne mal doručenie vykázané elektronicky dňa 31.3.2020, právny zástupca žalovaného taktiež elektronicky dňom 30.3.2020. Právny zástupca žalovaného sa

na pojednávanie dňa 1.6.2020 nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil. Súd v zmysle ustanovenia § 180 C.s.p. prejednal vec v neprítomnosti žalovaného. Pojednávanie sa zúčastnila žalobkyňa a jej právny zástupca, ktorý v zmysle ustanovenia § 274 C.s.p. navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, keďže sú splnené podmienky uvedené v tomto ustanovení. Konštatujúc splnenie podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného ustanovené v § 274 C.s.p., keď žalobkyňa si uplatňovala nárok na peňažné plnenie, žalovaný sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil na pojednávanie vo veci a zároveň svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, súd prvej inštancie na návrh žalobkyne rozhodol rozsudkom pre zmeškanie a žalobe vyhovel v celom rozsahu.

1.2. Dňa 10.7.2020 (v zákonnej lehote na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 3 C.s.p.) žalovaný doručil súdu návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Návrh odôvodnil tým, že nepopiera, že jeho právny zástupca prebral z elektronickej schránky dňa 30.3.2020 oznámenie o zrušení termínu pojednávania vytyčeného na deň 1.4.2020 z dôvodu zamedzenia šírenia COVID - 19, v ktorom bol zároveň uvedený nový termín pojednávania stanoveného na deň 1.6.2020. Konštatoval, že jemu predvolanie zasielané nebolo. Dôvodil, že jeho právny zástupca v čase od 16.3.2020 do 13.4.2020 zaviedol z dôvodu zamedzenia šírenia prenosného ochorenia všetkým zamestnancom home office, pretrvávajúci u niektorých až do 1.5.2020. V dôsledku tohto opatrenia bolo potrebné vykonať aj zmeny v samotnom fungovaní pri výkone bežných administratívnych úkonov, teda aj pri preberaní doručovanej pošty. Dňa 30.3.2020 zamestnanec poverený preberaním pošty prevzal oznámenie o termíne pojednávania, ktoré preposlal priamo z elektronickej schránky na email kolegyni, ktorá má prideleného žalovaného, a teda aj predmetný spor. Zamestnankyňa advokátskej kancelárie, ktorá komunikuje v predmetnej veci s klientom a zároveň sa zúčastnila aj predchádzajúcich pojednávanií v predmetnej veci tento email neobdržala. Po spätnom preskúmaní situácie vyplynula len možnosť technickej chyby pri preposielaní správy na email cez funkciu portál slovensko.sk, ktorého zlyhávanie, občasné výpadky, či oneskorené doručovanie je dlhodobou známo. Dňa 30.3.2020 jej bol doručený aj email od asistentky oddelenia 44 C, ktorého obsahom bolo, že pojednávanie vytyčené na deň 1.4.2020 bude odročené bez uvedenia nového termínu. Dôvodne sa preto domnievala, že táto informácia bola súdom spracovaná touto formou a nový termín bude doručovaný následne s odstupom určitého času. Vo veci bol doručený aj opätovný návrh na zmenu žaloby, ktorý bol prebratý právnym zástupcom žalovaného dňa 1.6.2020, čo nenapovedalo tomu, že by vo veci bolo už rozhodnuté, práve naopak, javilo sa to ako dôvod, prečo nebolo vytyčené pojednávanie. O zmeškaní termínu pojednávania sa právny zástupca žalovaného dozvedel doručením rozsudku pre zmeškanie dňa 26.6.2020, kedy rozsudok pre zmeškanie prebral z elektronickej schránky. Celospoločenská situácia spojená so šírením COVID - 19 negatívne narušila zabehnuté fungovanie mnohých inštitúcií a organizácií, ktoré sa pod tlakom okolností museli prispôbiť aktuálnej situácii a nachádzať nové spôsoby svojho chodu a zabehnutých zvyklostí.

Z uvedeného je zrejmé, že nešlo o pasivitu strany sporu, keď sa nedostavila na pojednávanie, ktorá by mala byť sankcionovaná takouto formou, ale o výsledok zmätku, ktorý nastal s príchodom neštandardnej situácie. Žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 233/2019 zo dňa 4. júna 2019 k ustanoveniu § 274 C.s.p., v ktorom ústavný súd uviedol, že formalistický výklad ustanovenia § 274 C.s.p. a to, že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení zakotvených zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie „žalobe vyhovie“ skutočne nie je žiadúci, najmä ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávanií, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie. Podľa názoru ústavného súdu treba návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie a splnenie ďalších zákonných podmienok podľa § 274 C.s.p. posudzovať vždy aj podľa okolností prejednávanej veci. Napriek kogentnosti ustanovenia § 274 C.s.p. by, pri čistom gramatickom výklade a lipnutí na formalistickom postupe, bola strane sporu odopretá možnosť podať riadny opravný prostriedok, odvolanie vo veci samej. Žalovaný má za to, že vždy reagoval v zmysle zákona, obsiahlo sa vyjadrovať k tvrdeniam žalobcu a zúčastnil sa na všetkých vytyčených pojednávaniach s jednou výnimkou a to dňa 1.6.2020. Na rozdiel od toho, žalobkyňa opakovane nepreukázala zásadné skutočnosti, ktoré v konaní tvrdila a nepredložila dôkazy, ktoré od nej súd resp. žalovaný žiadal predložiť. Žalobkyňa sa opakovane snažila zmeniť žalobu a to po duplike a následne aj po vykonanom dokazovaní. Žalovaný v zmysle § 277 ods. 2 C.s.p. žiadal, aby súd po posúdení, či ide o ospravedlniteľný dôvod na strane žalovaného, rozsudok zrušil.

1.3. Po oboznámení sa z dôvodmi návrhu súd dospel k záveru, že v prípade žalovaného nejde o ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý zmeškal pojednávanie vo veci. Ide o zlyhanie vo vnútornej komunikácii kancelárie právneho zástupcu žalovaného, pričom nie je zjavná spojitosť s obmedzeniami pre COVID - 19 z dôvodu, že doručovanie do elektronickej schránky právneho zástupcu žalovaného a aj

možnosť prístupu do elektronického súdneho spisu (ktorý mal právny zástupca žalovaného aktivovanú) umožňuje aj pri práci na diaľku z domu priebežne nazerať do elektronického spisu a oboznámiť sa s aktuálnym stavom konania. Preto návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázal na to, že neospravedlňoval svoj návrh na zrušenie rozsudku skutočnosťou, že objektívne by nemal možnosť sa z dôvodu vykonávania práce zamestnancami advokátskej kancelárie z domu oboznámiť s doručovanou poštou, či nazrieť do elektronického spisu. Od počiatku ako dôvod zmeškania pojednávania dňa 1.6.2020 uvádzal pravdepodobnú technickú chybu a chybu vo vnútornej komunikácii kancelárie právneho zástupcu, ktorá vznikla v súvislosti so zmenou chodu kancelárie v kontexte prijímaných opatrení pred zabránením šírenia Covid - 19. Nemá objektívne možnosť priamo preukázať zjavnú spojitosť zlyhania komunikácie s obmedzeniami pre Covid - 19 a preukázanie príčinnej súvislosti v tomto smere považuje v zásade za nemožné. Právny zástupca žalovaného v súvislosti s prebiehajúcou pandémie Covid-19, ktorá kulminovala v prvej vlne práve na prelome marca a apríla 2020 (kedy bolo doručované aj predvolanie) a prijímali sa celospoločensky prísne opatrenia proti zabráneniu šíreniu vírusu, zrkadlil tieto opatrenia aj do samotnej činnosti kancelárie. Je všeobecne známe, že v danom období sa práca zamestnancov v povolaniach, ktoré umožňujú vykonávať pracovné povinnosti z domu, preniesla do domáceho prostredia. Právny zástupca ako zamestnávateľ neprijímal opatrenia písomne, a to s ohľadom na nízky počet zamestnancov v počte 4 a tieto boli odkomunikované len ústne. Odvolateľ poukázal na to, že skutočnosť, že mu medzičasom bol doručený opätovný návrh na zmenu žaloby zo strany žalobkyne, ako aj súdu, vzbudil u jeho právneho zástupcu záver, že nový termín pojednávania zrejme ešte nebol vytýčený, keďže bola doručená len zmena žaloby bez predvolania. Poukázal aj na fakt, že zmenu žaloby prevzal práve dňa 1.6.2020 a písomne sa k nej vyjadril, čo nepriamo potvrdzuje, že mal záujem na konaní aktívne participovať a ďalej preukazovať svoje tvrdenia. Zároveň to nepriamo poukazuje na skutočnosť, že subjektívne nemali príslušní zamestnanci vedomosť o pojednávaní, keďže pokiaľ by žalovaný chcel zniesť riziko kontumačného rozsudku a bez ospravedlnenia sa nezúčastniť na pojednávaní, nevyjadroval by sa k zmene žaloby. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na objektívne okolnosti a nezohľadnil ani hodnotiace závery iných súdov v podobných situáciách. Poukázal na obdobný prípad, kde technická chyba v systéme účastníka spôsobila nedostavenie sa na vytýčené pojednávanie, a teda objektívne strana mala vykázané doručenie, avšak subjektívne sa to príslušné oddelenia nedozvedeli, rozhodol Okresný súd Poprad v konaní sp. zn. 7 C 38/2017 tak, že prijal túto situáciu ako ospravedlniteľný dôvod, pričom sa k uvedenému vyjadril nasledovne: „V konkrétnom prípade súd nedospel k záveru, vzhľadom na charakter veci, vzhľadom aj na predmet sporu ako aj na uplatnenú výšku nároku, že žalovaný subjektívne nemal záujem o konanie na súde, bol vedome nečinný, a to aj napriek tomu, že o pojednávaní vedel. Z predloženého potvrdenia žalovaného, ktoré k návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie pripojil vyplýva, že z technických dôvodov spočívajúcich v nesprávnom, resp. neexistujúcom zaevidovaní a zažurnalizovaní podaní preberaných z elektronickej schránky spoločnosti začiatkom decembra 2017 nedošlo k náležitému spracovaniu doručovaného predvolania na pojednávanie na deň 22.12.2017 a z toho dôvodu o predmetnom pojednávaní nemal vedomosť ani právny úsek a následne ani externá kancelária. Objektívne je zrejmé, že žalovanému došlo predvolanie na pojednávanie aj spolu so žalobou aj poučením, avšak podľa názoru súdu nečinnosť v konkrétnom prípade nemožno charakterizovať tým, či mu bolo doručené objektívne predvolanie, ale subjektívna nečinnosť, že o doručení vedel, avšak bez ďalšieho vo veci nekonal, pojednávania sa nezúčastnil, ani sa z tohto neospravedlnil.“ Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal ani s jeho zásadnou argumentáciou podporenou argumentáciou ústavného súdu, ktorý považuje formalistický výklad ustanovenia § 274 C.s.p., a to, že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení zakotvených zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie „žalobe vyhovie“, za nežiadúci, najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie. Aj podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky by mal súd prihliadnuť na okolnosti konkrétneho prípadu, pretože len gramatický výklad predmetného ustanovenia by mohol viesť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, podľa ktorého: K vydání rozsudku pro zmeškání by soud měl přistupovat uvážlivě a volit tento institut zejména v případech, v nichž nezájem na straně žalovaného je zřejmý, kdy je žalovaný skutečně nečinný (což vyplývá např. z obsahu a frekvence již

dříve učiněných procesních úkonů) a odmítá se aktivně podílet na soudním procesu či úmyslně soudní řízení protahuje.

V případech, kdy se jinak aktivní účastník neúmyslně - a v předmětné kauze dokonce pouze nepatrně - opozdí při prvním jednání soudu, ale je zřetelný zájem žalovaného účastníka se soudního řízení a bránit se, není vydání rozsudku pro zmeškání namístě. Prioritou v soudním řízení musí v takovém případě zůstat ochrana práv účastníků soudního řízení (žalovaných), kteří na soudním řízení chtějí aktivně participovat. Hlavním posláním soudního řízení je zajišťovat spravedlivou ochranu práv a oprávněných zájmů účastníků (§ 1 a 3 o. s. ř.). Podmínky pro vydání kontumačního rozsudku musí být posuzovány uvážlivě a zdrženlivě, ve sporných a hraničních případech není jeho vydání namístě. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dotčení smyslu ustanovení § 1 a 3 o. s. ř., čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny (sp. zn. III. ÚS 127/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 5, náleží č. 68, str. 519, viz též náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/97, tamtéž, svazek 16, náleží č. 154, str. 145). (III.ÚS 428/04 ze dne 10. 3. 2005, N 53/36 SbNU 563, Rozhodování soudu rozsudkem pro zmeškání). Podľa žalovaného uvedené právne názory mohli byť reflektované už pri vydávaní kontumačného rozsudku, kde súd prvej inštancie mohol zamietnuť návrh žalobkyne na vydanie rozsudku pre zmeškanie s prihliadnutím na teleologický výklad ustanovenia § 274 C.s.p. a nie čisto gramatický výklad v súčinnosti s prísnyim formalizmom, resp. tieto závery mohol a mal aplikovať pri voľnej úvahe o dôvode zmeškania predmetného pojednávania.

Z doterajšieho konania žalovaného je zřejmé, že sa vždy na konaní aktívne podieľal, je viditeľný jeho záujem na výsledku sporu a dosiahnutí spravodlivosti. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevyssporiadal ani s jeho argumentáciou, že okrem splnenia podmienok v § 274 C.s.p. by mal súd prihliadať aj k tomu, či v žalobe a v doterajších podaniach žalobcu sú také tvrdenia, na základe ktorých je možné rozsudok vydať (napr. či v samotnej žalobe nie sú tvrdenia rozporné, resp. neúplné), čo v tomto prípade z pohľadu žalovaného nebolo naplnené. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na to, že žalobkyňa v konaní žalovala stratu na zárobku podľa § 446 Občianskeho zákonníka a následne sa snažila zmeniť žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má iný základ. Z jej konania je viditeľný rozpor, či jej bolo konaním žalovaného spôsobené poškodenie zdravia alebo jej vznikla nemajetková ujma z dôvodu zásahu do jej súkromného a rodinného života. Zároveň žalobkyňa napriek opakovaným výzvam zo strany súdu pri dokazovaní vo vzťahu k strate na zárobku nepreukázala žiadne poškodenie jej zdravotného stavu, nepredložila relevantnú lekársku správu alebo iné potvrdenie o poškodení jej zdravia, z čoho je možné dospieť k záveru, že žalobkyňa svoje tvrdenie nevedela preukázať. Konanie žalobkyne počas konania bolo zmätočné a nedôvodne predlžovalo konanie. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní o zrušení rozsudku pre zmeškание dospel na základe dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil skutkový stav, keď v uvedenom prípade jednak považoval prístup k elektronickej forme predvolania za okolnosť odporujúcu tvrdeniam žalovaného a nezohľadnil pritom skutočnosť technického a vnútorného zlyhania v kancelárii právneho zástupcu žalovaného, a zároveň v tomto kontexte pristúpil k prílišnému formalizmu pri aplikácii § 274 C.s.p., bez zohľadnenia právneho názoru inej súdnej autority, ktorý môže viesť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces na strane žalovaného. Odvolateľ považuje aplikáciu rozsudku pre zmeškание ako inštitútu, ktorý má byť sankciou pre nečinnosť strany v konaní, ktorá zjavne nemá záujem brániť svoje práva, v nadväznosti na doposiaľ uvedené, za príliš rigidné konanie vo vzťahu k žalovanému. Odvolaciemu súdu navrhol uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Namietala, že odvolacie dôvody uvedené žalovaným sú len všeobecné, nie sú jednotlivo opísané, preto odvolanie neobstojí, v tej súvislosti poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 90/2019 zo dňa 5.11.2019.

Podľa žalobkyne odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. nie sú naplnené. Dôvodila, že tvrdenie žalovaného o technickej chybe a chybe vo vnútornej komunikácii neobstojí z dôvodov, že právnomu zástupcovi žalovaného bolo predvolanie na termín pojednávania na deň 1.6.2020 doručené do elektronickej schránky a prevzal ho dňa 30.3.2020; právny zástupca žalovaného má prístup do elektronickeho súdneho spisu, kde je schopný kedykoľvek sledovať aktuálny stav konania; žalobkyňa uviedla, že vychádza z predpokladu, že termín pojednávania na deň 1.6.2020 bol zverejnený v dostatočnom časovom predstihu na webovej stránke súdu, ku ktorej je verejný neobmedzený prístup a kde právny zástupca žalovaného kedykoľvek mohol zistiť termín pojednávania v konkrétnej právnej veci podľa spisovej značky. Podľa žalobkyne nedôslednosť pri nesledovaní termínu pojednávania je neospravedliteľná. Právny zástupca je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, v

zmysle ktorého „advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb“. Ak teda právny zástupca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, je to v neprospech jeho klienta. Po zrušení pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 1.4.2020, mohol a mal právny zástupca (konajúc s odbornou starostlivosťou) predpokladať a aktívne sa zaujímať o vytýčenie termínu nového pojednávania (sledovať elektronickú schránku, elektronický súdny spis, webovú stránku, podať dopyt na súd, atď., čo sa dalo realizovať aj pri práci z domu). Žalobkyňa poukázala na zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Podľa žalobkyne je pozoruhodné, že žalovaný postrehol doručenie zmeny žaloby, ktoré podanie prevzal dňa 1.4.2020 a paradoxne bez povšimnutia u neho zostalo práve doručenie predvolania na nový termín pojednávania na deň 1.6.2020, ktoré prevzal dňa 30.3.2020. Dôvod uvádzaný právnym zástupcom žalovaného sa tak javí ako absurdný, nepresvedčivý a tendenčný. Žalobkyňa poukázala na to, že esenciálnou podmienkou zrušenia kontumačného rozsudku na návrh žalovaného podľa § 277 ods. 2 C.s.p. je existencia ospravedlniteľného dôvodu. Podľa ustálenej súdnej praxe „ospravedlniteľným dôvodom sú len také okolnosti, ktoré na strane žalovaného nastali neočakávane (neboli mu vopred známe), boli príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčast' vopred riadne ospravedlniť, ktoré za danej situácie možno považovať za dôvod ospravedlňujúci zmeškanie konania. Za ospravedlniteľný dôvod nie je možné považovať okolnosť, ktorá žalovanému bola vopred známa, hoci mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní, ak žiadne objektívne okolnosti nebránili tomu, aby svoju neúčast' na pojednávaní včas ospravedlnil.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2010, sp. zn. 4 Cdo 184/2009). Obdobne, „vychádzajúc z účelu a povahy tohto procesného inštitútu možno vyvodit', že ospravedlniteľným dôvodom sú len také okolnosti, ktoré nastali neočakávane, boli príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčast' vopred riadne ospravedlniť, ktoré za danej situácie možno považovať za dôvod ospravedlňujúci zmeškanie konania. Za ospravedlniteľný dôvod nie je možné považovať okolnosť, ktorá strane bola známa resp. jeho právnemu zástupcovi (nutnosť využit' lekársku pomoc nastala v značnom čase/predstihu pred nariadeným pojednávaním), ktorá mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní, avšak žiadne objektívne okolnosti nebránili tomu, aby svoju neúčast' na pojednávaní včas ospravedlnil.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.9.2020, sp. zn. 4 Obdo 84/2019). Obdobne žalobkyňa poukázala na uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.1.2020, sp. zn. 5 Obdo 26/2019, zo dňa 23.6.2010, sp. zn. 6 Obdo 22/2009, zo dňa 21.6.2018, sp. zn. 5 Obo 8/2018. Ďalej poukázala na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 23.2.2016, sp. zn. IV. ÚS 3143/15, ktorý sa vyjadril k rozsudku pre zmeškanie tak, že ho opísal ako procesno-sankčný nástroj chrániaci poctivého žalobcu pred nepoctivým žalovaným (alebo naopak poctivého žalovaného pred nepoctivým žalobcom), ktorý nemá záujem o aktívnu účasť na konaní - často v snahe oddialiť konečné rozhodnutie. Uviedla, že súdy už viackrát vo svojej rozhodovacej praxi potvrdili zamietnutie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (potvrdili vydanie kontumačného rozsudku) a zamietli (odmietli) odvolanie, resp. dovolanie (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 8/2018, sp. zn. 5 Obdo 26/2019, uznesenie zo dňa 31.8.2020, sp. zn. 4 Obdo 34/2020, sp. zn. 6 Obdo 22/2009, per analogiam uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.9.2020, sp. zn. 4 Obdo/84/2019). Poukázala na to, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky, napriek prijatému právnemu názoru, že „formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP, a to, že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení zakotvených zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie „žalobe vyhovie“, skutočne nie je žiaduci, najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávanií, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie“ (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 4.6.2019, sp. zn. I. ÚS 233/2019-22), ústavnú sťažnosť, na základe ktorej konal a vyslovil tu uvedený právny názor odmietol ako zjavne neopodstatnenú, teda nekonštatoval porušenie základných práv sťažovateľa. Podľa žalobkyne z obsahu odvolania žalovaného je zrejma neexistencia ospravedlniteľného dôvodu zmeškania jeho účasti na pojednávaní, taktiež je zrejma neexistencia vážnych okolností a žalovaným tvrdený dôvod nie je preukázaný. Pokiaľ žalovaný mal za to, že súd mal prihliadnuť na hodnotiace závery súdov v podobných situáciách, poukazujúc pritom na uznesenie Okresného súdu Poprad zo dňa 4.4.2018, sp. zn. 7 C 38/2017, a s ním súvisiaci nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.12.2018, sp. zn. II. ÚS 369/2018, žalobkyňa uviedla, že skutkový stav uvedený v uznesení Okresného súdu Poprad a v súvisiacom náleze ústavného súdu nie je zhodný, ani podobný so skutkovým stavom, ktorý je predmetom odvolania, a to

napriek podozrivej zhode okolností. Významné odlišnosti spočívajú predovšetkým v nasledovných okolnostiach: 1. v uznesení Okresného súdu Poprad a v súvisiacom náleze ústavného súdu ide o prípad, keď na strane žalovaného vystupuje subjekt, ktorý má zložitú organizačnú štruktúru s riadením na viacerých úrovniach (s väčším počtom zamestnancov), pričom v tu súdnej veci, ako žalovaný uviedol v odvolaní, jeho právny zástupca nemá zložitú organizačnú štruktúru s riadením na viacerých úrovniach, keďže zamestnáva 4 zamestnancov, čo predpokladá pomerne jednoduchú, promptnú, flexibilnú a nenáročnú komunikáciu; ďalej a) v uznesení Okresného súdu Poprad a v súvisiacom náleze ústavného súdu ide o prípad, keď od 1.11.2016 vznikla súdom povinnosť doručovať písomnosti do aktivovanej elektronickej schránky, pričom právnickým osobám zapísaným v obchodnom registri elektronickej schránky od 1.1.2017 aktivuje povinne štát a od tohto dátumu im budú orgány verejnej správy vrátane súdov zasielať svoje rozhodnutia výlučne elektronicke, a v tam uvedenej veci v decembri 2017 nedošlo k náležitému spracovaniu doručeného predvolania. V tu súdnej veci ide však o prípad, keď pracovanie s elektronickej schránkou je bežnou praxou, b) právny názor uvedený v uznesení Okresného súdu Poprad a v súvisiacom náleze ústavného súdu sa odlišuje od zaužívanej súdnej praxe (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 8/2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obdo 26/2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.8.2020, sp. zn. 4 Obdo 34/2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Obdo 22/2009, per analogiam uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.9.2020, sp. zn. 4 Obdo 84/2019). Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 10.3.2005, sp. zn. III. ÚS 428/04, N 53/36 SbNU 563, žalobkyňa konštatovala, že právne názory obsiahnuté v tomto náleze sú pre tú súdnu vec nepoužiteľné, keďže česká právna úprava rozsudku pre zmeškanie je diametrálne odlišná od slovenskej právnej úpravy rozsudku pre zmeškanie (§ 274 C.s.p.), pričom poukázala na znenie § 153b ods. 1 až 5 českého Občianskeho súdneho rádu. Podľa žalobkyne argumentácia žalovaného, že konajúci súd prvej inštancie „mal reflektovať na ním uvedené právne názory pri vydaní kontumačného rozsudku a návrh žalobkyne na vydanie rozsudku pre zmeškanie s prihliadnutím na teleologický výklad ustanovenia § 274 C.s.p. a nie čisto gramatický výklad v súčinnosti s prísny formalizmom“ neobstojí so zreteľom na argumentum e ratione legis a doktrínálny výklad, keďže platí, že kým rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného pred pojednávaním je fakultatívne (arg. „súd môže rozhodnúť“) a nie je viazané na návrh žalobcu, naproti tomu, rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalovaného na pojednávaní je obligatórne (arg. „rozhodne súd“), za splnenia podmienky, že tu existuje výslovný návrh žalobcu na túto formu rozhodnutia. Žalobkyňa poukázala na to, že kontumačný rozsudok po nariadení pojednávania predstavuje sankciu za nedostavenie sa na už nariadené pojednávanie (Horváth, E. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. dopl. a prep. vydanie. Bratislava: Wolters Kluwer SR s.r.o., 2018 s. 737-738). Rovnako poukázala aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 4.6.2019, sp. zn. I. ÚS 233/2019, z ktorého vyplýva, že súd návrhu žalobcu na vydanie kontumačného rozsudku musí vyhovieť a za splnenia podmienok podľa § 274 C.s.p. rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Žalobkyňa uviedla, že dôvod na strane žalovaného nie je možné považovať za ospravedlniteľný, ktorý by mohol viesť k zrušeniu rozsudku pre zmeškanie. Žalovaný v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ani v podanom odvolaní, žiadne listinné či iné dôkazné prostriedky, ktorými by preukázal existenciu ním tvrdeného dôvodu, neoznačil. V predmetnom konaní žalovaný nepreukázal ospravedlniteľný dôvod svojho zmeškania, ani neosvedčil závažnosť dôvodu zmeškania. V konaní boli splnené podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku. Odpoveď súdu prvej inštancie na to, či žalovaný tvrdené okolnosti zmeškania pojednávania sú ospravedlniteľné, je v napadnutom rozhodnutí vyjadrená jasne a presvedčivo. Závery okresného súdu sú logické. Žalobkyňa poukázala na to, že zo zákonného ustanovenia § 274 C.s.p. nevyplýva, že rozsudkom pre zmeškanie možno rozhodnúť len na prvom pojednávaní, práve naopak, je možné tak rozhodnúť na ktoromkoľvek pojednávaní bez ohľadu na rozsah vykonaného dokazovania. Podľa právneho názoru obsiahnutého v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 5 Obdo/87/2018, ak sú splnené všetky podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného z dôvodu, že sa nedostavil na pojednávanie, musí súd takýto rozsudok vydať. Skutočnosť, že žalovaný bol v doterajšom priebehu konania aktívny, nie je pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie na pojednávaní podľa § 274 C.s.p. rozhodujúca. Poukázala aj na to, že súd prvej inštancie pred vydaním kontumačného rozsudku na pojednávaní konanom dňa 1.6.2020 skúmal podmienky na vydanie kontumačného rozsudku (§ 161, § 274 C.s.p.), vrátane toho, či ide o žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) C.s.p. a konštatoval, že tieto sú splnené (rozsudok, bod 13.). V prípade, ak by mal žalovaný za to, že nie sú splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, podal by proti rozsudku pre zmeškanie odvolanie podľa § 356 písm. b) C.s.p., avšak tým, že takýto právny prostriedok žalovaný nevyužil, tak je zrejmé, že považoval podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie za splnené. Ďalej dôvodila, že v priebehu konania predostrela také tvrdenia, ktoré vedú k

záveru, že plnenie, ktorého sa domáha, jej možno priznať (tvrdenia žalobkyne sú úplné a nerozporné) a je vo svojich podaniach a prednesoch konzistentná. Pokiaľ ide o zmenu žaloby, poukázala na to, že ide o jej dispozičné oprávnenie v súlade s § 139 a nasl. C.s.p., pričom nebola povinná v žalobe uvedený skutok právne kvalifikovať, nemôže neuvedenie právnej kvalifikácie, prípadne uvedenie nesprávnej právnej kvalifikácie, byť na jej ujmu. Žalobca je povinný uplatnený nárok skutkovo vymedziť, t. j. uviesť také skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje svoj uplatnený nárok čo do jeho vzniku (základu) a čo do jeho rozsahu (výšky). Žalobkyňa si žalobným návrhom od žalovaného uplatňuje sumu 3.412,80 € s prísl., pričom z opisu skutkového stavu je zrejmé, že uplatnená suma môže predstavovať nemajetkovú ujmu v peniazoch, odškodnenie straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti, alebo iné plnenie (skutkový základ v žalobe aj v zmene žaloby je rovnaký, zachovaný). Odvolaciemu súdu navrhla, aby uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Dôvodil, že v odôvodnení odvolania bližšie poukazuje na skutočnosti, v ktorých vzhladol naplnenie odvolacích dôvodov. Poukázal na to, že žalobkyňa sa k nim pomerne obsérne vyjadruje a reaguje na jeho jednotlivé tvrdenia. Dôvodil, že uznesenie Ústavného súdu SR, na ktoré žalobkyňa v tomto smere poukazuje, sa venovalo situácii, kedy strana konania podala elektronicky tzv. blanketové odvolanie, t.j. uviedla len príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku. Až následne strana doplnila listinné podanie, ktoré už obsahovalo aj samotné odôvodnenie jednotlivých odvolacích dôvodov, pričom ho doložila po lehote na odvolanie. Opätovne poukázal na to, že nikdy nespochybnil skutočnosť, že predvolanie bolo prevzaté zamestnancom kancelárie. Uvedený zamestnanec nie je v pozícii advokáta ani advokátskeho koncipienta, a teda nadobudol o ňom objektívne vedomosť len zamestnanec, ktorý by sa za žiadnych okolností nemohol zúčastniť pojednávania a zastupovať klienta. Žalovanému nie je zrejmé, prečo podľa žalobkyne neobstojí tvrdenie o chybe pri preposlaní a zároveň zlyhaní vnútornej komunikácie v kancelárii v súvislosti s informovaním o prebratí predvolania z dôvodu, že samotné predvolanie bolo objektívne prevzaté. Túto okolnosť žalovaný nikdy nepopieral a nevylučuje jeho tvrdenie, že zamestnanci s oprávneniami v danej veci ďalej konať nemali subjektívnu vedomosť o doručení predvolania. Ďalej poukázal na to, že využívanie prístupu do elektronického spisu nie je povinnosťou advokáta. Navyše prístup k nemu je síce možný aj z domu, ale len osobám s príslušným oprávnením, a teda je do určitej miery obmedzený len pre určité osoby. Vzhľadom na absenciu povinnosti sledovania elektronických spisov, časový rozostup medzi nariadenými pojednávaniami a samotnej obmedzenosti prístupu do elektronického spisu pre autorizované osoby, podľa žalovaného nemôže byť tak zásadnou skutočnosťou, o ktorú by sa súd pri hodnotení ospravedliteľnosti dôvodu mal opierať. Rovnako nie je povinnosťou ani sledovanie termínov pojednávania na webovej adrese otvorenesudy.sk. K argumentácii žalobkyne, že advokát má postupovať s odbornou starostlivosťou v kontexte preverovania pojednávania cez elektronický spis či webové stránky je potom na uvážení, v akom časovom horizonte si má advokát podľa žalobcu či prvostupňového súdu opakovane preverovať nové skutočnosti na týchto platformách. Žalovaný zdôraznil, že od prevzatia predmetného predvolania do nového termínu pojednávania ubehli len 2 mesiace, pričom medzičasom mu bolo doručené aj závažné podanie žalobkyne o zmene žaloby, čo ho len utvrdilo, že súd v predmetnej veci vykonáva úkony a nie je potrebné napr. preveriť nové skutočnosti v elektronickom spise. Súdu zo svojej činnosti a znalostí pomerov na okresných súdoch v Bratislave musí byť zrejmé, že nové termíny pojednávania sa bežne vytyčujú s väčším časovým rozostupom (aj v stave bez protipandemických opatrení), preto žalovanému nemuselo byť „podozrivé“, že o novom termíne nebol vyzozumený a ani ho to nemuselo viesť k intenzívnemu preverovaniu tejto skutočnosti. Podľa žalovaného súvis medzi prijatými opatreniami v rámci kancelárie z dôvodu covid-19 a zlyhaním komunikácie sú zrejmé. Súd sa ale nevysporiadal so zásadnou skutočnosťou, a to, že príslušní zamestnanci, ktorí by sa na pojednávaní mohli zúčastniť, nemali o predvolaní objektívne vedomosť, pričom toto tvrdenie žalovaného je nepriamo podporené tým, že v rozhodnom období vykonával žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu iné kroky v predmetnom konaní, t.j. bol procesne aktívny. Podľa žalovaného žalobkyňa uvádza vo svojom vyjadrení nepravdivý údaj, že žalovaný prevzal zmenu žaloby dňa 1.4.2020. Právny zástupca žalovaného prostredníctvom osoby interne určenej na preberanie pošty prevzal v elektronickej schránke zmenu žaloby dňa 4.6.2020 (v predchádzajúcom podaní došlo k prekopírovaniu chyby v písaní, keď bol uvedený dátum 1.6.2020). Časové súvislosti a paradox, na ktorý poukazuje žalobkyňa, však bez ohľadu na to, či si žalovaný prevzal zmenu žaloby v elektronickej schránke 1.6. alebo 4.6.2020 neobstojí. Žalobkyňa navyše zasielala zmenu listinne priamo právnenému zástupcovi žalovaného, o čom právny zástupca žalovaného informoval dňa 28.5.2020 emailom s tým, že si zároveň potvrdili stretnutie na 1.6.2020. Pokiaľ by osoby oprávnené komunikovať so žalovaným a zastupovať ho mali vedomosť o termíne pojednávania, nedohodli by si

stretnutie v súvislosti s podaním zmeny žaloby na deň pojednávania a následne by sa nevyjadrovali po rozhodnutí vo veci k predmetnému podaniu, čo len potvrdzuje, že kompetentné osoby vo veci konať nemali objektívne vedomosť o nariadenom pojednávaní. Žalovaný ďalej dôvodil, že rozsudok pre zmeškanie má predstavovať sankciu za procesnú pasivitu, čo ani nerozporuje. Podľa jeho názoru by však procesná pasivita v konaní mala byť posudzovaná ako celok, t.j. či konanie žalovaného (prípadne žalobcu) možno vyhodnotiť vzhľadom na jeho aktivitu ako nezájum o konanie či samotný výsledok sporu, prípadne či ide o obštrukčné konanie strany. Žalovaný nikdy netvrdil, že by mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie len na prvom pojednávaní, ale že by mal vziať do úvahy aj predchádzajúcu procesnú aktivitu žalovaného, nakoľko prísne a izolované posudzovanie zmeškania jednej lehoty počas dlhotrvajúceho súdneho konania sa javí ako neprimerané. Opätovne poukázal na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 233/2019 zo dňa 4. júna 2019, podľa ktorého zotrvanie na formalistickom nazeraní na ustanovenie § 274 C.s.p. by mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivý proces, v neposlednom rade v tom, že pri takomto formalistickom postupe by bola strane sporu odopretá možnosť podať riadny opravný prostriedok. Podľa žalovaného ako možnosť nápravy prílišného formalizmu ustanovenia § 274 C.s.p. sa javí práve posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodu zmeškania pojednávania súdom, čo však súd prvej inštancie nevzal do úvahy. Podľa žalovaného právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazuje vo svojom vyjadrení žalobkyňa, nemožno v prejednávanej veci aplikovať, keďže žalovaným opísané okolnosti nemožno subsumovať pod ospravedlniteľný a ani neospravedlniteľný dôvod tak, ako je v daných rozhodnutiach interpretovaný. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že mu nebolo zasielané predvolanie na pojednávanie a na strane právneho zástupcu mal o doručenom predvolaní vedomosť len jeden zamestnanec, ktorý nie je v pozícii ani advokáta, ani advokátskeho koncipienta. Pokiaľ nemali relevantní zamestnanci objektívne vedomosť o termíne pojednávania, nemožno hovoriť o skutočnosti, ktorá bola žalovanému známa a ktorú by mal ospravedlniť, ak mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní. V žalovaným opísanom stave nemožno hovoriť ani o neočakávanej okolnosti, ktorá by bola príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčasť vopred riadne ospravedlniť. Objektívne síce možno na strane právneho zástupcu vykázat doručenie predvolania, podľa názoru žalovaného však má súd v týchto prípadoch prihliadnuť najmä na subjektívnu nevedomosť o predvolaní relevantnými zamestnancami a posúdiť, či ide o vedomú nečinnosť zo strany žalovaného (obdobne Okresný súd Poprad v rozhodnutí sp.zn. 7 C 38/2017). Zároveň je z doterajšej procesnej aktivity žalovaného evidentný opak, a to záujem o konanie a dodržiavanie zákonných a súdom ustanovených lehôt. Vo vzťahu k uzneseniu Okresného súdu Poprad zo dňa 4.4.2018, sp. zn. 7 C 38/2017, žalovaný dôvodil, že naň upriamil pozornosť z dôvodu, že doručené predvolanie sa z technických príčin nepreklopilo do interných systémov, a teda právne oddelenie nemalo objektívne možnosť oboznámiť sa so skutočnosťou, že predvolanie bolo doručené. Rovnako ako v citovanom uznesení žalovaný nikdy nepoprel, že by objektívne nedošlo k doručeniu, ale že sa to nedozvedeli osoby, ktoré by s danou informáciou relevantne naložili, pričom v danom čase zmenila kancelária právneho zástupcu z bežného prezenčného fungovania na distančné. Žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že v skutkovo obdobných prípadoch by mal súd, napriek voľnosti hodnotenia ospravedlniteľnosti dôvodov, držať rovnako jednotnú líniu, aby naplnil princíp právnej istoty. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že žalovaný nepreukázal existenciu ním tvrdeného dôvodu a ani neoznačil žiadny dôkaz na podporu svojich tvrdení, dôvodil, že negatívnu skutočnosť - interné nedoručenie pošty relevantným členom kancelárie - a teda subjektívne oboznámenie sa týchto osôb s doručeným predvolaním je fakticky nemožné preukázat. Žalovaný však od počiatku jednotne prezentuje dôvody zmeškania pojednávania, poukazuje na absentujúcu vôľu a úmysel nedostaviť sa na predmetné pojednávanie a dovtedajší aktívny prístup a na skutočnosť, že v čase medzi zmeškaným pojednávaním a doručením rozsudku sa vyjadril k zmene žaloby podanej žalobkyňou, čo nepriamo podporuje jeho tvrdenie o subjektívnej nevedomosti o nariadenom pojednávaní. Logicky by pri vedomosti o zmeškanom pojednávaní nevyhotovil a nezaslal súdu vyjadrenie k zmene žaloby po pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený kontumačný rozsudok a opomenutie tejto skutočnosti žiadnym spôsobom logicky prvostupňový súd nezodôvodnil. Podľa žalovaného zotrvanie na formalistickom nazeraní na predmetné ustanovenie C.s.p. by mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivý proces.

5. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia pojednávania súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 385 ods. I, § 379, § 380 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie bolo potrebné ako vo výroku vecne správne potvrdiť (§ 387 C.s.p.).

7.1. Súd prvej inštancie svojim rozhodnutím zamietol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie majúc za to, že v prípade žalovaného nejde o ospravedliteľný dôvod, pre ktorý zmeškal pojednávanie vo veci. Konštatoval, že ide o zlyhanie vo vnútornej komunikácii kancelárie jeho právneho zástupcu, pričom nebola preukázaná zjavná spojitosť s obmedzeniami pre COVID - 19. Dôvodil, že doručovanie do elektronickej schránky právneho zástupcu žalovaného a aj možnosť prístupu do elektronickeho súdneho spisu (ktorú mal právny zástupca žalovaného aktivovanú) umožňuje aj pri práci na diaľku z domu priebežne nazerať do elektronickeho spisu a oboznámiť sa s aktuálnym stavom konania.

7.2. Podľa § 274 C.s.p. na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, a b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Rozsudkom pre zmeškanie podľa vyššie uvedeného ustanovenia môže súd rozhodnúť v prípadoch, keď predmetom konania je žaloba na splnenie povinnosti a keď už nariadil vo veci samej pojednávanie a žalovaný sa na toto pojednávanie nedostavil, pričom podmienky uvedené v ustanovení § 274 C.s.p. musia byť splnené súčasne. To znamená, že žalovaný sa nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci má súd doručenie predvolania riadne vykázané, pričom v tomto predvolaní bol poučený o možných procesných následkoch nedostavenia sa a zároveň svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. Rozsudok pre zmeškanie možno vydať bez ohľadu na tvrdený či preukázaný skutkový stav a právne posúdenie veci, takýto rozsudok je založený na procesnej neaktivite strany, nie na výsledkoch dokazovania. Podmienkou pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa uvedeného ustanovenia je aj skutočnosť, že jeho vydanie navrhol žalobca.

7.3. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že predmetom žaloby v prejednávanej veci bolo zaplatenie peňažnej pohľadávky s príslušenstvom titulom odškodnenia straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti, takže podmienka podľa § 137 písm. a) C.s.p. bola v predmetnom konaní splnená.

7.4. Odvolací súd ďalej zistil, že predvolanie na pojednávanie, vytyčené na deň 1.6.2020, kedy súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 C.s.p., bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené dňa 30.3.2020 (č. I. 152 spisu), a to v súlade s § 105 ods. 1 veta za bodkočiarkou, § 110 ods. 1 C.s.p. a § 29 až § 34 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente).

7.5. V predvolaní na prvé pojednávanie vytyčené v prejednávanej veci (č. I. 79 spisu) boli strany sporu poučené o tom, že ak sa na pojednávanie nedostavia a svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami neospravedlnia, na návrh druhej strany rozhodne súd o žalobe rozsudkom pre zmeškanie (§ 274 a § 278 C.s.p.).

7.6. Skúmajúc splnenie zákonných podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 C.s.p. bolo potrebné ďalej zistiť, či žalovaný svoju neprítomnosť na pojednávaní dňa 1.6.2020 ospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalovaný, zastúpený v konaní advokátom (č. I. 45 spisu), ktorému bolo predvolanie na pojednávanie konané dňa 1.6.2020 riadne doručené (bod 7.4. odôvodnenia tohto rozhodnutia), svoju neprítomnosť na pojednávaní dňa 1.6.2020 včas a ani vážnymi okolnosťami neospravedlnil, neurobil tak najneskôr do začiatku pojednávania, resp. vôbec.

7.7. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 1.6.2020 (č. I. 156 a nasl. spisu) vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 C.s.p. navrhla žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti v prejednanom prípade boli všetky zákonné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, podľa názoru odvolacieho súdu, riadne splnené. Odvolací súd pre úplnosť poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2018, sp. zn. II. ÚS 369/2018, podľa ktorého súd na pojednávaní po splnení formálnych podmienok obligatórne rozhodne rozsudkom pre zmeškanie, teda nevykonáva dokazovanie, ktoré by malo vplyv na merito veci tak, ako v priebehu „riadneho“ konania.

9. Podľa odvolateľa dôvod, pre ktorý sa nezúčastnil pojednávania, na ktorom súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, je ospravedliteľný a spočíva v pravdepodobnej technickej chybe a chybe

vo vnútornej komunikácii kancelárie jeho právneho zástupcu, ktorá vznikla v súvislosti so zmenou chodu kancelárie v kontexte prijímaných opatrení pred zabránením šírenia Covid -19.

10. Z ustanovenia § 277 ods. 2 C.s.p. vyplýva, že podmienkou zrušenia rozsudku pre zmeškanie je ospravedliteľný dôvod zmeškania pojednávania vo veci. Právna norma samozrejme ospravedliteľnosť dôvodu zmeškania (neúčasti na pojednávaní) nijak bližšie nešpecifikuje (a ani príkladmo neuvádza), lebo to vzhľadom na rozličnosť života prakticky ani nie je možné. Ide preto o právnu normu s pomerne širokou formulovanou hypotézou, ktorú tak treba vykladať vzhľadom k okolnostiam konkrétnej situácie a len komplexné posúdenie okolností neúčasti potom môže dať odpoveď na otázku, či je z objektívneho hľadiska spravodlivým v danej situácii „prepáčiť“ žalovanej strane fakt, že sa na pojednávanie nedostavila.

11. Vzhľadom na uvedené možno slovami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviesť, že „vychádzajúc z účelu a povahy tohto procesného inštitútu možno vyvodiť, že ospravedliteľným dôvodom v zmysle § 227 ods. 2 C.s.p. sú len také okolnosti, ktoré na strane žalovaného nastali neočakávane, boli príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčasť vopred riadne ospravedlniť a ktoré za danej situácie možno považovať za dôvod ospravedlňujúci zmeškanie konania“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 26/2019).

12. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa nejednalo o zmeškanie pojednávania z ospravedliteľného dôvodu. Podľa odvolateľa jeho dôvodom neúčasti na pojednávaní bola skutočnosť, že kompetentní pracovníci jeho právneho zástupcu nemali vedomosť o termíne pojednávania napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie bolo riadne a včas doručené do elektronickej schránky právneho zástupcu žalovaného, čo žalovaný nepopiera. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že sám odvolateľ neidentifikoval jednoznačne dôvod, pre ktorý sa predvolanie na pojednávanie nedostalo do sféry vedomosti kompetentných pracovníkov jeho právneho zástupcu, či išlo o technické zlyhanie alebo o nedostatok vo vnútornej komunikácii kancelárie právneho zástupcu odvolateľa. Faktom zostáva, že prípadné technické zlyhanie v internej elektronickej komunikácii odvolateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, a preto neobstojí ani jeho poukázanie na rozhodnutie Okresného súdu Poprad v konaní sp. zn. 7 C 38/2017. Pokiaľ išlo o nedostatok vnútornej komunikácie kancelárie v súvislosti so zmenou chodu kancelárie v kontexte prijímaných opatrení pred zabránením šírenia Covid - 19, odvolateľ uvedenú súvislosť žiadnym spôsobom nepreukázal, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožňuje aj s dôvodom, na ktorý poukázal súd prvej inštancie a podľa ktorého mal právny zástupca žalovaného v prejednávanej veci aktivovaný prístup do elektronickeho spisu a mohol tak kedykoľvek zistiť aktuálny stav konania.

13. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné poukázať na dôvodovú správu k zákonu č. 160/2015 Z. z., k ustanoveniam o rozsudku pre zmeškanie, podľa ktorej „Dôsledky kontradiktórneho sporového konania vyžadujú procesnú aktivitu oboch sporových strán zásadne rovnako, preto predkladateľ prikročil ku konštruovaniu sankcie za procesnú pasivitu i na strane pasívneho žalobcu.“ Z uvedenej dôvodovej správy vyplýva, že samotný predkladateľ zákonnej úpravy považuje rozsudok pre zmeškanie za sankciu za procesnú pasivitu a to ako na strane žalobcu, tak aj na strane žalovaného. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné pripomenúť aj klasickú rímsku právnu zásadu (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“), ktorá „vo svojej podstate znamená, že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 233/2019 zo dňa 4.6.2019) a ktorou sa žalovaný v konaní dôsledne neriadil. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na povinnosti advokáta podľa § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorých okrem iného advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb (§ 18 ods. 2 cit. zákona). Pre prípad, že došlo k zlyhaniu vo vnútornej komunikácii v rámci kancelárie právneho zástupcu žalovaného a v

tej súvislosti k zmeškaniu pojednávania vytyčeného na deň 1.6.2020, možno konštatovať, že právny zástupca v prejednávacom prípade, podľa názoru odvolacieho súdu, nekonal s dostatočnou odbornou starostlivosťou.

14. Pokiaľ odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal ani s jeho argumentáciou, že okrem splnenia podmienok v § 274 C.s.p. by mal súd prihliadať aj k tomu, či v žalobe a v doterajších podaniach žalobcu sú také tvrdenia, na základe ktorých je možné rozsudok vydať, odvolací súd opätovne poukazuje na to, že po splnení formálnych podmienok súd obligatórne rozhodne rozsudkom pre zmeškanie, teda nevykonáva dokazovanie, ktoré by malo vplyv na merito veci tak, ako v priebehu „riadneho“ konania (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2018, sp. zn. II. ÚS 369/2018).

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie, postupom podľa § 387 odsek 1 C.s.p., ako vecne správne potvrdil.

16. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej odvolací súd, v súlade s § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).